geschikters." bromde Kees, direct gepiqueerd.

We suften, dachten alle vier. De avond viel hoe langer hoe meer, alleen het schijnsel der groote staande schemerlamp wierp nog eenige lichtplekken in den tuin. En daarachter wist ik de velden, groot, donker, zwaar bedauwd, en ik verlangde er naar den tuin door te gaan, om nog eens te zien de mystieke pracht van die ijle, zilveren wade, die hing boven de landen.

Natuurlijk bleef ik zitten deed alsof ik ook dacht over den clubnaam

Toen klonk Emmy's stem, en opschrikkend keek ik haar aan, zoo wonderlijk-helder sopraande haar stem door de stilte. En zoo eenigonlogisch was het wat ze zei, nadat ze eerst zelf het plan geopperd had.

„Wat zijn we toch bespottelijk, om ons daar nú al druk over te maken. Een naam vinden we immers later wel uit." — Ze keek ons kringetje rond. — „Ja natuurlijk, daar heb je gelijk in," gaf Kees grif toe. — Ik overdacht even, wat hij gezegd zou hebben, als ik het voorgesteld had.

Natuurlijk waren Lex en ik ook van die opinie. Een naam was later nog wel te vinden. De kaartclub echter heeft nooit een naam gekregen .....

Lex en Kees spraken nog af, welk kaartspel we zouden spelen. En Emmy liet me een nieuw mutsje voor Baby zien, een snoezig, klein, rijk dingetje. Met het mutsje in mijn hand, het quasi-bewonderend, mijmerde ik, hoe rijk Emmy was, en hoe arm, doodarm, ik!

Kees legde me werkelijk eenige dagen daarna de kaarten uit. Ik had hoofdpijn, voelde me verre van prettig, maar wetende, hoe ongemakkelijk Kees zou opstuiven, als ik om die reden uitstel van executie vroeg, toonde ik belangstelling. De kleuren kende ik betrekkelijk gauw, alleen vergiste ik me bij repetitie in ruiten en harten, wat Kees de lieflijke opmerking ontlokte, dat ik toch „razend onbevattelijk" was. Ik haalde onwillekeurig mijn schouders op, en verdiepte me er in, wat een perfect onderwijzer Kees geweest zou zijn.

„Suf je weer?" vroeg Kees, de kaarten driftig door elkaar gooiend.

„Nee," zei ik, opeens gehoorzaam nogmaals de kleuren repeteerend.

Toen kwamen de regels van 't spel aan de beurt. En dat was lastiger. — In mijn verbeelding zag ik Lex, die het Emmy uitlegde. Emmy zou natuurlijk op zijn knie zitten, en ze zou heerlijk-naïef, verrukkelijk-onbegrijpelijk, en allerliefst-dom zijn. Lex zou haar natuurlijk bij elke nieuwe uitlegging kussen en het einde zou zijn, dat Lex opnieuw geheel onder de betoovering zou raken van Emmy's kinderlijk spel. Bij ons evenwel ging het anders toe. — Kees zat aan den eenen kant van de tafel, grabbelend in de kaarten, iets voorovergebogen, me toonend zijn schaarschen haardos, met de groote, kale plek in het midden. Hij was zeer verward in zijn uitleggingen ging op tallooze zijpaadjes, whist, boston, skat, enz. Ik was dus op het laatst de kluts geheel kwijt en schrok op, toen Kees zei:

„En nou jij. Laat nou es kijken, wat je ervan gesnapt hebt."

EEN EIGENAARDIGE TOONEELUITVOERING.

Verleden week had in het feestgebouw „Bellevue" te Amsterdam een eigenaardige tooneeluitvoering plaats, uitgaande van de „Vereeniging van Friezen" in de hoofdstad. De uitvoering werd gegeven in de kleeding en met décors, die voor dit doel uit het Rijksmuseum waren afgestaan. (*V.F.B.*)

Ds. P. VAN WIJK Jr.

Den 9en April hoopt de heer Ds. P. VAN WIJK Jr., predikant bij de Evangelisch Luthersche Gemeente te Amsterdam den dag te herdenken, waarop hij vóór 40 jaar het predikambt aanvaardde.

DE HAAGSCHE AUTOMOBIEL-VUILNISWAGENS.

Dat de Automobiel-vuilniswagens van den Haagschen Gemeentelijken Reinigingsdienst ook nog voor een ander doel te gebruiken zijn, toont bovenstaande foto waarop een dergelijke wagen als last-auto wordt gebruikt om een enorme hoeveelheid hooi te vervoeren. (*foto v. Tol.*)

MEJ. OPHORST.†

Te Amsterdam is overleden Mejuffrouw OPHORST, in sportkringen een zeer bekende en geziene persoonlijkheid, die zich vooral voor de watersport zeer interesseerde. Het overlijden van deze jonge en beminnelijke sportbeoefenaarster, die de dochter is van den Commandant in de stelling van Amsterdam, maakt in sportkringen een diepen indruk.

OM DE ZILVEREN H.A.V.-MEDAILLE.

De serie B van de 150 K.M. afstandsmarschen, uitgeschreven door de Haagsche Athletiek-Vereeniging, is Zondag j.l. onder enorme belangstelling geloopen. Vooral in Rotterdam was het enthousiasme geweldig. Het traject ging van den Haag naar Rotterdam en terug, zijnde een afstand van 50 K.M. 132 deelnemers, o.w. 3 dames en 9 adspiranten, volbrachten den tocht. Trots het slechte weer, waren er geen uitvallers. De foto *links* geeft de start vanaf „Terminus" in den Haag. (*V.F.B.*) *Rechts:* De terugkomst op Houtrust (*foto Hijmans.*)